

Resolució 699/2019, de 31 d'octubre

Número d'expedient de la Reclamació: 611/2019

Administració reclamada: Institut Barcelona Esports

Informació reclamada: Evolució dels usuaris dels centres esportius municipals.

Sentit de la Resolució: Finalització per la pèrdua sobrevinguda de l'objecte de la Reclamació

Resum: La persona reclamant, al seu una persona física, té dret a la notificació postal de la informació sol·licitada, dret que l'hi és plenament respectat per l'Ajuntament quan l'hi practica aquesta notificació, fet que ha quedat acreditat. Ara bé, aquesta notificació postal no exclou la possibilitat de practicar així mateix una comunicació per correu electrònic o la notificació electrònica; de fet, l'article 42 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú, requereix que encara en el cas de procedir la notificació en paper, l'Administració ha de complementar-la amb la posada a disposició de la documentació a la seu electrònica. Y és que la legislació vigent promou les comunicacions i les notificacions electròniques de l'Administració a la ciutadania, ja que son molt més ràpides i menys costoses per l'erari públic que les notificacions postals, tal com indica l'informe municipal.

Paraules clau: Ajuntament. Notificacions. Comunicacions. Correu electrònic. Esports. Persones amb discapacitat. Equipaments esportius. Reclamació contra comunicació electrònica de la informació. Notificació extemporània. Pèrdua d'objecte. Dret a la intimitat.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 26 de setembre de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 610/2019, presentada contra l'Institut Barcelona Esports (IBE), en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 6 d'agost de 2018 la persona reclamant sol·licita a l'Ajuntament de Barcelona, després de fer referència a que hauria rebut informació municipal (que adjunta a la sol·licitud) sobre el nombre de persones discapacitades que s'han acollit a la quota creada a partir de gener de 2019: Nombre de persones que son nous usuaris a cada un dels centres referits a la relació adjunta, nombre de persones que sent ja usuàries del CEM en qüestió, haurien canviat de tarifa sense que suposi un nou usuari discapacitat que practica activitat física a un CEM de Barcelona. Demana rebre la informació per escrit, a la seva direcció postal.

3. El 4 de setembre de 2019 l'Ajuntament de Barcelona comunica a la persona reclamant que el termini d'un mes per a resoldre la sol·licitud seria prorrogat quinze dies més (sent la data màxima per resoldre la sol·licitud, el 23 de setembre de 2019), parant atenció a la complexitat de la informació demanada, i de conformitat amb l'article 33.2 LTAIPBG.
4. La Reclamació presentada el 26 de setembre de 2019 indica que la persona reclamant no hauria rebut la informació sol·licitada. També es queixa que l'Ajuntament hauria enviat un correu electrònic a la seva direcció personal, amb arxius adjunts que no ha obert; considera que aquest correu electrònic vulnera la seva intimitat i demana a la GAIP que es pronunciï sobre si és correcte enviar un correu electrònic a una direcció que no ha facilitat el seu titular a aquests efectes i quan la persona sol·licitant demana les comunicacions per escrit i a la seva direcció postal.
5. El 4 d'octubre de 2019 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre la mateixa, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació que l'origina i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per a resoldre la Reclamació.
6. El 25 d'octubre de 2019 la GAIP rep l'informe municipal sobre la Reclamació. Acredita que el 20 de setembre de 2019 hauria comunicat a la persona reclamant per correu electrònic la informació sol·licitada i que el 23 de setembre hauria cursat la notificació postal amb el mateix contingut, que després de diversos intents s'hauria pogut practicar el 7 d'octubre.

En relació amb la queixa plantejada per la persona reclamant davant la GAIP, sobre l'ús per part de l'Ajuntament del correu electrònic (antecedent 4), l'informe municipal assenyala que la direcció de correu electrònic de la persona reclamant va ser facilitada per ella mateixa a l'Ajuntament mitjançant el formulari de sol·licitud i que la comunicació per correu electrònic de la informació sol·licitada, especialment quan no hi ha terceres persones afectades, és una pràctica habitual per a satisfer el dret d'accés, molt més ràpida i molt menys costosa per a la ciutadania que les notificacions postals; en qualsevol cas, demana a la GAIP que no pronunciï sobre aquesta queixa de la persona reclamant.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *“Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula*

aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei"*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *"Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda"*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *"El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis"*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *"2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació"*.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *"Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació"*.

2. *Pèrdua sobrevinguda de l'objecte de la Reclamació*

Els antecedents posen de manifest que l'Administració reclamada ha facilitat a la persona reclamant la informació sol·licitada, en el marc d'aquest procediment; així ho acredita l'informe de l'Administració, que la GAIP ha traslladat a la persona reclamant. Aquest fet suposa la satisfacció extemporània de la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació i comporta la pèrdua d'objecte d'aquesta, ja que s'han esvaït els motius de discrepància jurídica que la justificaven.

En aquestes circumstàncies, és procedent finalitzar la Reclamació, sense necessitat de fer cap declaració sobre l'abast del dret d'accés exercit, ni de dur a terme el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.

3. *Sobre la queixa de la persona reclamant per la utilització municipal del seu correu electrònic*

L'antecedent 4 indica que la persona reclamant demana a la GAIP que es pronunciï sobre si és correcte que l'Ajuntament li enviï la informació per correu electrònic quan ha demanat que li sigui notificada per correu postal i, a més, no l'hi ha facilitat la seva direcció electrònica.

Tot i que l'ajuntament considera que la GAIP no s'ha de pronunciar sobre aquesta qüestió, aquesta Comissió de Garantia entén que els mitjans a través dels quals es comunica o notifica la informació forma part de l'efectivitat del dret d'accés a la informació pública, de tal manera que es considera competent per a donar al que sol·licita la persona reclamant.

En relació amb la qüestió de si l'Ajuntament de Barcelona actua correctament comunicant informació per correu electrònic quan la persona reclamant demana la notificació postal, les consideracions formulades per l'informe municipal i reflectides a l'antecedent 6 acrediten la idoneïtat de la praxis municipal. La persona reclamant, al seu una persona física, té dret a la notificació postal de la informació sol·licitada, dret que l'hi ha estat plenament respectat per l'Ajuntament quan l'hi practica aquesta notificació, cosa que ha quedat acreditada. Ara bé, aquesta notificació postal no exclou la possibilitat de practicar així mateix la comunicació per correu electrònic o la notificació electrònica; de fet, l'article 42 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú, requereix que tot i en els casos de procedir la notificació en paper, l'Administració ha de complementar-la amb la posada a disposició de la documentació a la seu electrònica. I és que la legislació vigent promou les comunicacions i les notificacions electròniques de l'Administració amb el ciutadà, ja que són molt més ràpides i molt menys costoses per a l'erari públic que les notificacions postals, tal com indica l'informe municipal.

Per tant, l'Ajuntament sembla actuar de forma impecable en la pràctica de les comunicacions i notificacions practicades en el marc d'aquest procediment.

4. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 31 d'octubre de 2019, resol per unanimitat finalitzar la Reclamació 611/2019 per la pèrdua sobrevinguda del seu objecte i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.